

Willem Jan Otten **Drie gerichte gedichten**

I

Uw zwaarste sanctie is
u te beseffen,
hoe u nooit niet bereid bent.

Zo hebt u mij elk jaar
een jaartje ouder laten worden,
en soms ook twee jaar of meer.

Dank daarvoor, en ook
voor uw geduld van leeg papier.

U bent gaan liggen
elke ochtend weer,
op mijn werkblad aangeschoven
aan het blanco eerste uur.

Sinds de grote wereldkrimp
is er 's ochtends vroeg
merkbaar minder luchtverkeer.
Zon komt op van links.
Tuin nog donker nat van nacht.
In Bussum Zuid rukt kyrie
de eerste ambulance uit.
In de kinderboerderij
piauwet een pauw om pauw.

U laat mij ouder worden
wat inhoudt dat ook ik gestadig krimp.

Kijk maar in mijn spiegel.
Mijn presentia verzwakt.

Ik moet bekennen
dat ik mij op een dergelijk sluipend ontheugen
niet wel heb voorbereid.

Ik had iets anders verwacht.
Hoe ouder hoe meer memorie,
en voller van betekenis dus ook.

Ik heb mij verheugd op iemand
die ik niet geworden ben,
en ook niet meer kan velen.

Wat heb ik aan Nabokov
sinds u mij hindert.

Mijn koninkrijk voor een magneet.

Verschrompelend uw wegen,
en dan zeg ik het discreet.

Uw zwaarste sanctie
is beloning in natura –

u te beseffen,
uw bereidheid
van blanco papier.

II

Postduif wordt omhoog geworpen
klapwiekt hectisch en begint zijn tocht,
aan zijn hiel een kokertje
daarin heel strak opgerold
zijn ziel, alles zou hij geven
om zijn ziel te lezen daarom
wiekt hij zich een kriek.

Pas met de til in zicht
wordt zijn vermoeden zekerheid,
en uitermate bang.

Hij beschrijft nu wijde cirkels
om het rammelen van uw bakje voer
hij koert zijn vlucht tot poëzie.

Het is niet niks,
dat hij ten slotte landen moet
waar hij is uitgebroed.

Hij moet er aan,
aan het besef een duif
te zijn geweest, wat zeggen wil:
de boodschap die u
aan u zelf verstuurde.

U toe te geven is geen sinecure.

III

U heeft iets van moeder.

Ook van haar wil mij de dag
dat ik haar besepte niet heugen.
Maar haar krijg ik terdege te spreken.

Zo even was zij het die belde.
Ze sneed, heel anders dan u,
het ene na het andere aan,

bijvoorbeeld Olivier Messiaen,
zij had zijn Quattor weer beluisterd.

Er vloog hoorbaar een Boeing
over haar Osdorpse flat.

Weer meden we de vraag
of het daar nog wel gaat.

Raar, zei ze, Messiaen
duwt me terug in het kamp
en toch zet ik hem op.

Bent u alleen?
Ze willen u spreken,
uw weduwen en wezen,
zoveel is zeker,
in de afgrond zetten zij
afgrond op.